

Arrest

nr. 103 142 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2013 met refertenummer 26992.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PEPERMANS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Mongoolse nationaliteit en bent u afkomstig uit Zuun Buren in de provincie Selenge. Als kind verhuisde u naar Darkhan. U studeerde voor verpleegster en werkte in een ziekenhuis. In augustus 2010 was u aanwezig op een huwelijksfeest. Eén van de andere genodigden was E. Jullie raakten aan de praat en wisselden telefoonnummers uit. Nadien hielden jullie telefonisch contact met elkaar. Enkele maanden later, in januari 2010, nodigde u E. uit bij uw thuis. Daar zij in Ulaanbaatar woonde en u in Darkhan bleef ze bij u overnachten. Een week later

nodigde u E. opnieuw uit om bij u te blijven slapen. Het werd duidelijk dat jullie wederzijdse gevoelens voor elkaar hadden en werden een koppel. Ongeveer drie keer per maand brachten jullie tijd met elkaar door. Uit angst voor represailles hielden jullie de relatie geheim. Zowel uw familie als die van E. vermoedde dat jullie een relatie hadden. Hierdoor nam uw familie wat afstand van u. Ook E.'s contact met haar familie veranderde. Op 13 juni 2010 reisde u samen met een smokkelaar per trein van Ulaanbaatar naar Moskou. Van daaruit reisde u per auto verder naar België. Dankzij de smokkelaar was u in het bezit van een Schengenvisum. Daar E. onvoldoende geld had om de reis te bekostigen diende ze eerst te sparen. Op 15 december 2010 reisde ook zij van Mongolië naar België. Sindsdien wonen jullie samen. Op 16 mei 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort en een attest van uw advocaat inclusief uw aanvraag tot regularisatie.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u pas 23 maanden na uw aankomst in België asiel hebt aangevraagd. Volgens uw verklaringen reisde u in juni 2010 van Mongolië naar België. In augustus 2010 diende u reeds een aanvraag in tot regularisatie. In oktober 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard (zie blauwe map). Daarna wachtte u nog tot mei 2012 alvorens een asielaanvraag in te dienen. Volgens uw verklaringen zou u in het begin te beschaamd geweest zijn om uit te komen voor uw seksuele geaardheid (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Dergelijk argument is niet afdoende. Daar u reeds twee maanden na uw aankomst in België een aanvraag indiende tot regularisatie toont aan dat u vertrouwen stelde in de Belgische autoriteiten. Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren, mag van u worden verwacht dat u binnen afzienbare tijd na uw aankomst in België zich zou wenden tot de autoriteiten met de vraag voor bescherming. De vaststelling dat u dit hebt nagelaten ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw vrees.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw relaas nergens melding maakt van effectieve zwaarwichtige feiten van vervolging, noch dat u bij een eventuele terugkeer naar Mongolië alsnog een gegronde vrees voor vervolging meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade, zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen. Homoseksualiteit in Mongolië an sich is niet voldoende om automatisch aanspraak te kunnen maken op het bekomen van internationale bescherming. Het Commissariaat-generaal is er zich van bewust dat de situatie van homoseksuelen in het postcommunistisch Mongolië niet rooskleurig is. Zo zit de homoseksualiteit in Mongolië nog steeds in de taboesfeer en wordt er melding gemaakt van raids van extremistische bendes tegen homoseksuelen, doch dit betekent niet dat het voor elke homoseksuele Mongool onmogelijk is om te overleven. Zo zijn er vooral in Ulaanbaatar ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen en zijn er verschillende organisaties die het probleem van homoseksualiteit in Mongolië aankaarten en een verbetering in de houding van de Mongoolse maatschappij ten aanzien van homoseksuelen hebben kunnen bewerkstelligen. Ook is er volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd een merkbare verbetering in politieonderzoeken van delicten tegen homoseksuelen. Om in aanmerking te komen voor internationale bescherming dient een homoseksueel of lesbienne uit Mongolië aan te tonen dat hij of zij omwille zijn of haar seksuele geaardheid vervolgd wordt en om dezelfde reden geen redelijke bescherming van de Mongoolse autoriteiten kan verkrijgen. U behoort echter niet tot deze categorie. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd werd of u in Mongolië ooit problemen had omwille van uw geaardheid stelde u dat u enkel problemen had met uw familie omdat zij vermoedens hadden dat u lesbisch was. Met mensen buiten uw familie had u nooit problemen omdat zij niet op de hoogte waren van uw seksuele geaardheid. Gevraagd naar de problemen die u met uw familieleden had, stelde u dat u "een beetje verstoten werd". U werd niet geslagen, u werd enkel "een beetje opzij geschoven". Uw familie werd afstandelijker. Er was een verschil in communicatie met voorheen. Desondanks hebt u momenteel nog steeds contact met uw familie (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Er dient te worden geconcludeerd dat u op geen enkel moment in Mongolië geconfronteerd werd met zwaarwichtige feiten van vervolging, noch dat u bij een eventuele terugkeer dient te vrezen voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin is er een reden om aan te nemen dat u in geval van problemen geen beroep zou kunnen doen op de Mongoolse autoriteiten voor bescherming.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er twijfels zijn gerezen over uw seksuele geaardheid. Vooreerst verklaarde u bij uw aanvraag tot regularisatie dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van economische motieven. Er wordt op geen enkele manier verwezen naar uw beweerde seksuele geaardheid (zie blauwe map). Ten tweede dient te worden verwezen naar uw facebookprofiel. Op uw omslagfoto staat u hoofd tegen hoofd met een Belgische man. Op een andere foto op uw facebookprofiel geeft u deze man op een haar na een kus. Dergelijke foto's wekken het vermoeden dat u met deze man meer dan een vriendschappelijke relatie hebt. Hoewel u uiteraard vrienden hebt op facebook, bent u opmerkelijk genoeg niet bevriend met uw zogenaamde partner E. A., die nochtans zelf eveneens een facebookprofiel heeft (zie blauwe map). Er kunnen dan ook vraagtekens worden gesteld bij uw beweerde lesbische geaardheid, die aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Mongolië.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopie van de eerste pagina van uw paspoort is een begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Het attest van uw advocaat met bijhorende aanvraag tot regularisatie maakt nergens melding van de problemen die u volgens uw verklaringen ten aanzien van het CGVS in Mongolië zou hebben gekend. Ze hebben dan ook geen enkele toegevoegde waarde in uw asielprocedure.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in het kader van de asielaanvraag van A. E. (O.V. 7.505.459) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 § 2a), artikel 9 § 2, artikel 12 en artikel 13 § 3 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn), van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) de schending van het algemeen beginsel van eerbiediging van de rechten van verdediging, meer bepaald van het recht in elke procedure gehoord te worden en de schending van het recht op behoorlijk bestuur.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet

tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan door te stellen dat: *"De bestreden beslissing is uiterst summier wat betreft de subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing motiveert op pagina 3 voorlaatste paragraaf :*

"Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming"

De paragrafen boven deze voorlaatste paragraaf op pagina 3 vermelden telkens 'geen sprake van een gegronde vrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Hieruit blijkt dat onderzoek werd gedaan naar de toepasselijkheid van de Vluchtelingenconventie, niet naar de subsidiaire bescherming.

In haar conclusie stelt zij :

"Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Het CGVS dient de aanvraag van verzoeker te onderzoeken in het licht van de twee vormen van internationale bescherming, namelijk deze met betrekking tot het statuut van vluchteling en deze met betreffende de subsidiaire bescherming.

De Belgische staat voerde immers één enkele procedure in waarbij verzoeken worden behandeld in het licht van de twee vormen van internationale bescherming."

Zij verwijst tevens naar het arrest van 22.11.2012 "M.M. tegen Ierland" (C-277/11) van het Hof van Justitie: "In dit verband bepaalt richtlijn 2005/85 met name dat asielverzoeken niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond dat zij niet zo snel mogelijk zijn ingediend (artikel 8, lid 1), dat het onderzoek naar en de beslissing over asielverzoeken individueel, objectief en onpartijdig wordt verricht, respectievelijk genomen [artikel 8, lid 2, sub a], dat beslissingen waarbij asielverzoeken worden afgewezen, in feite en in rechte worden gemotiveerd (artikel 9, lid 2, eerste alinea), en dat, alvorens de beslissingsautoriteit een beslissing neemt, de asielzoeker in de gelegenheid wordt gesteld persoonlijk te worden gehoord over zijn asielverzoek in zodanige omstandigheden dat een asielzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten (artikelen 12 en 13, lid 3).

Richtlijn 2005/85 geldt echter niet voor verzoeken om subsidiaire bescherming, tenzij wanneer een lidstaat één enkele procedure invoert waarbij verzoeken worden behandeld in het licht van de twee vormen van internationale bescherming, namelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. In een dergelijk geval moeten de voorschriften van die richtlijn namelijk gedurende de gehele procedure worden toegepast, dus ook wanneer de bevoegde nationale autoriteit het verzoek om subsidiaire bescherming behandelt."

De verzoekende partij gaat verder door te stellen dat uit het voorgaande volgt dat de voorschriften van Richtlijn 2005/85 ook van toepassing zijn met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Zij meent dat deze zaak meer in het algemeen de vraag opwerpt naar het recht van een vreemdeling om gehoord te worden tijdens de procedure waarbij zijn vraag om subsidiaire bescherming wordt onderzocht.

Het Hof heeft het recht om gehoord te worden steeds benadrukt (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

De verzoekende partij stelt dat het recht van de Europese Unie zich met andere woorden verzet tegen het gegeven dat er niet zou worden overgegaan tot een (nieuw) verhoor met betrekking tot subsidiaire bescherming en baseert zich daarvoor op de volgende paragrafen van het arrest *MM. vs Ierland*:

"95. (...) - wanneer het daarentegen een regeling betreft zoals de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling, die wordt gekenmerkt door twee afzonderlijke en opeenvolgende procedures voor de behandeling van het verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus, respectievelijk het verzoek om subsidiaire bescherming, de verwijzende rechter er zorg voor dient te dragen dat in het kader van elk van deze procedures de grondrechten van de verzoeker worden geëerbiedigd en meer bepaald zijn recht om te worden gehoord, dit wil zeggen dat hij in staat moet worden gesteld naar behoren zijn opmerkingen kenbaar te maken alvorens een beslissing wordt genomen waarbij de verlangde bescherming wordt geweigerd. In een dergelijk stelsel houdt de omstandigheid dat de betrokkene reeds

naar behoren is gehoord in het kader van de behandeling van zijn verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus, niet in dat dit vormvoorschrift niet meer behoeft te worden nageleefd in het kader van de procedure inzake het verzoek om subsidiaire bescherming."

Concreet betekent dit volgens de verzoekende partij, dat haar eerst de gronden van weigering van de vluchtelingenstatus moeten worden kennis gegeven, zodat zij in staat is om naar behoren zijn opmerkingen kenbaar te maken inzake haar verzoek om subsidiaire bescherming.

Zij houdt voor dat tijdens het gehoor de asielzoeker enkel in het algemeen gevraagd wordt zijn asielverhaal te vertellen, waarna het CGVS bij de beoordeling dit asielverhaal moet toetsen aan de criteria van respectievelijk de vluchtelingenstatus (Conventie van Genève) en de subsidiaire beschermingsstatus (drie subgronden). Zij leidt hieruit af dat, aangezien in België slechts in tweede instantie wordt beslist over de subsidiaire bescherming (zie artikel 48/4 §1 eerste zin en Omzendbrief dd. 05.10.2006), deze rechtspraak van het Hof van Justitie per definitie inhoudt dat zij na haar eerste verhoor in verband met haar vluchtelingenstatus, bij een weigering eerst de redenen moet kennen; om zich vervolgens op een tweede verhoor in verband met subsidiaire bescherming te kunnen voorbereiden.

Voorts meent de verzoekende partij dat de commissaris-generaal de subsidiaire bescherming weigert, zonder dat verzoekster een persoonlijk onderhoud conform artikel 12 en 13 § 3 van richtlijn 2008/85/EG heeft gehad over deze vorm van bescherming, en zonder dus eerst kennis te hebben genomen van de weigeringsmotieven van de vluchtelingenstatus.

Door het recht van de Europese Unie naast zich neer te leggen, heeft de commissaris-generaal volgens de verzoekende partij de geciteerde artikelen geschonden van de richtlijn met de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voegt nog toe dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof, de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen, maar er ook op moeten toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van Unierecht (zie arrest van 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 77).

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikelen 8 § 2 a), 9 § 2 alinea 1, 12 en 13 § 3 van de Procedurerichtlijn, stelt de Raad vast dat deze bepalingen omgezet zijn in Belgisch recht en derhalve geen directe werking hebben. De verzoekende partij zet nergens uiteen dat deze richtlijn niet correct werd omgezet en bijgevolg wel over directe werking zou beschikken. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Wat de aangehaalde schending van het recht op behoorlijk bestuur betreft stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

De verzoekende partij acht haar rechten van verdediging geschonden. De Raad wijst er op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op zijn beslissingen (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). Er bestaat aldus noch een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat inzake zijn beslissingen die getroffen worden in het kader van de vreemdelingenwet, noch een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van het recht van verdediging dat eist dat hij de informatie, op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te steunen, vooraf ter kennis brengt van de verzoekende partij.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, leidt de Raad uit de uiteenzetting van verzoeksters middel af dat zij in wezen de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvecht.

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een

nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een vragenlijst heeft ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij daar werd uitgenodigd om een korte toelichting te geven over haar asielmotieven ter voorbereiding van het gehoor door het Commissariaat-generaal. Door een vertegenwoordiger van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster uitvoerig gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken, zoals blijkt uit de bespreking van het tweede middel. Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Uit arrest C-277/11 van 22 november 2012 van het Europees Hof van Justitie, waaruit de verzoekende partij enkele paragrafen citeert, kan slechts worden afgeleid dat ook het onderzoek naar de subsidiaire bescherming moet voldoen aan de minimumvoorwaarden vervat in richtlijn 2005/85/EG (§ 79 van hetzelfde arrest).

Haar argumentatie dat eerst de gronden van weigering van de vluchtelingenstatus aan haar ter kennis moeten worden gebracht, zodat zij in staat is om naar behoren opmerkingen te maken inzake haar verzoek om subsidiaire bescherming, faalt in die zin dat het arrest deze voorwaarden enkel voorop stelt indien de beoordeling van de asielaanvraag door twee afzonderlijke en opeenvolgende procedures gekenmerkt wordt (zie ook § 95: *“in een dergelijk stelsel”* verwijzend naar een stelsel waarin de procedure voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus zoals bepaald door de Conventie van Geneve en de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus apart verlopen en twee afzonderlijke procedures vormen).

België heeft ter omzetting van de Procedurerichtlijn (Richtlijn 2005/85/EG inzake de minimumnormen voor procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus) en de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming) geopteerd voor een eenheidsprocedure. Het gaat om één getrapte procedure waarbij de commissaris-generaal de asielaanvraag eerst vanuit het perspectief van de status van vluchtelingschap onderzoekt en vervolgens de subsidiaire beschermingsstatus nagaat.

De Raad leest deze regeling in artikel 49/3 van de vreemdelingenwet : *“Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.”*

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.”

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij er niet in slaagt om *in concreto* aan te tonen dat de bestreden beslissing genomen is met miskenning van één van die minimumnormen, zoals omgezet in de Belgische vreemdelingenwet. In weerwil van wat verzoeker stelt, verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe om een apart, tweede gehoor te organiseren voor het onderzoek naar de subsidiaire bescherming. Evenmin bestaat er een rechtsregel die de commissaris-generaal ertoe verplicht om verzoekster tijdens of na het gehoor te confronteren met de motieven waarop hij zijn beslissing wenst te baseren.

Volledigheidshalve wijst de Raad op artikel 6 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat stelt dat: *“§ 1. De commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor”*. De commissaris-generaal is dus niet verplicht om verzoekster meerdere malen op te roepen. De commissaris-generaal heeft in dit geval geoordeeld dat hij voldoende elementen had om een uitspraak te doen over de asielaanvraag, meer bepaald de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij, zonder haar een tweede keer te verhoren. Hierbij blijft de commissaris-generaal binnen de hem toegekende bevoegdheid, en kan dus niet gesteld worden dat hij tot een verkeerde beslissing is gekomen die niet door de feiten geschraagd is.

Voor het overige weerlegt de verzoekende partij geen enkele vaststelling uit de bestreden beslissing, waardoor de motieven van het commissariaat-generaal uit de bestreden beslissing gehandhaafd blijven. De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is om haar asielrelaas aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen aanvaardbare redenen geeft waarom zij een asielaanvraag indiende 23 maanden na haar aankomst in België en evenmin haar seksuele geaardheid aannemelijk maakt, zoals ook gesteld in de bestreden beslissing. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS